

forpligtelse til at nå til enighed om en indstilling til forsvarsministeren. For at få en midlertidig løsning af problemet om samarbejdet mellem værnene, indtil forsvarskommissionen og rigsdagen havde taget standpunkt, blev der den 20. marts 1948 oprettet en forsvarsstab. Denne midlertidige forsvarsstab blev sammensat af chefen for hæren, chefen for søværnet samt chefen for hærens og søværnets flyverledelse, og ældste officer ledede forsvarsstabens forhandlinger, men ønskede forsvarsministeren at deltage i disse, overtog han ledelsen.

Der var siden ført talrige og langvarige forhandlinger om forsvarrets ledelse og om samarbejdet mellem værnene. Herunder havde der mellem de 4 nævnte partier været enighed om nødvendigheden af at oprette et fagligt militært organ, som var løftet op over hæren og flåden, og som ministeren kunne rådføre sig med om den mest hensigtsmæssige løsning af de militære anliggender, set fra et helhedssynspunkt.

Et nyt forsøg på at nå en fælles indstilling fra generalkommandoen og søværnskommandoen førte ikke til et forslag til løsning af dette afgørende problem. Derimod blev generalkommandoen og søværnskommandoen enige om at foreslå, at de tre værnschefer ikke alene skulle have ledelsen af de militære anliggender; de skulle også have ledelsen af værnenes administration. Tillige skulle værnscheferne danne en forsvarsledelse, men uden forpligtelse til at komme med en fælles indstilling til forsvarsministeren. Afgørelsen af rent militære anliggender skulle ifølge dette forslag, såfremt der var uenighed mellem værnscheferne, overlades til den civile forsvarsminister, og uden at ordningen kom til at indeholde en militær myndighed, som havde pligt til at fremkomme med en indstilling på samtlige værns vegne. Forslaget var i afgjort uoverensstemmelse med generalkommandoens forslag af 11. februar 1948, men det indeholdt betydelige indrømmelser til søværnskommandoens synspunkter og navnlig til den betragtning, at et søværns kommando og administration ikke bør adskilles, men bør forblive som en mindre verden for sig.

En sådan ordning var der imidlertid ikke stemning for indenfor forsvarskommissionen.

De *radikale* medlemmer af forsvarskommissionen havde fremsat betænkeligheder overfor den meget stærke stilling, forsvarschefen ville få. De havde endvidere taget forbehold overfor bestemmelserne om landets militære inddeling i landsdelskommandoer, regioner og distrikter m. v. ud fra den opfattelse, at en sådan inddeling forudsætter et mere omfattende kendskab til størrelsen og arten af den militære nyordning end det, der i øjeblikket foreligger.